

Hoa Vàng Hoa Vàng Hoa Vàng

Ôi hoa vàng! Ôi hoa vàng! Em nói như em bé chờ lâu thấy bóng Mẹ đi chợ trưa mới về...

Hoa rụng rở mùa Hè, bên lề đường, cũng có! Hoa luôn luôn nở vì em có trên đời...

Chừ mới thấy em cười - nụ cười của cô gái anh gặp hồi mười bảy mãi mãi là Nàng Thơ!

Hoa không nở một mùa, mà bốn mùa em nhé! Anh không nghĩ dâu bể xảy đến trong Tình Yêu!

Thế mà có một chiều, người lính buông súng xuống, nước mắt như không uống thương tiếc một đời trai!

Một Đất Nước đang hai, người ta nói Thống Nhất! Chuyện chiêm bao có thật: Cơn Ác Mộng Việt Nam!

Anh hái nụ hoa vàng trong hàng rào Cải Tạo...Đời không ngờ lơ láo: "Ngồi xuống Lũ Tàn Binh!"

Tất cả đều nín thính! Tất cả thua con kiến: Cái Cành Đa Hãnh Diện Cụt Đi Kiến Vẫn Bò (*)...

Dòng sông không có đò ngang sông rồi trở lại...Đời buồn như cô gái lấy chồng xa Mẹ Cha!

Đời buồn như muôn hoa...tự rụng không nở nữa! Mạ vào nhà, khép cửa - cửa rào một vườn hoa!

Bài thơ này buồn ha!

Hoa vàng còn cái bóng...

Chiều vang vang tiếng vọng của cái keng leng keng...

MMMMMMMM Hoa Vàng Thương em lắm! Anh không ngờ ướt đẫm vật áo thời tóc xanh!

Ai hoan hô Hòa Bình? Ai hò reo Chiến Thắng? Anh bỗng em hết nặng! Chiều ôi chiều hoang vu...

Trần Văn Lệ

(*) Ca dao: "Con kiến bò lên cành đào, đục phải cành cụt bò vào bờ ra; con kiến bò lên cành đa, đục phải cành cụt bò ra bờ vào..."